

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Fülöp és Mihály Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperes által,
a Dr. Szabó Paméla Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű,
a Dr. Szabó Paméla Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe)** II. rendű, valamint
a Dr. Papp János Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **III. rendű alperes neve III. rendű és IV. rendű alperes neve IV. rendű (mindketten: cím)** alperesek ellen,
ingóság kiadása és egyéb pénzkövetelés iránt indított perében,
a Fővárosi Bíróság 2011. március 23. napján kelt, 22.G.40.437/2009/54. számú ítélete ellen, a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2011. szeptember 9. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alpereseknek személyenként 100.000 (Egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. rendű alperesnek 125.000 forint, az egyetemlegesen jogosult III. és IV. rendű alperesnek 1.038.592 forint perköltséget; kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 900.000 forint eljárási illetéket.

Az I. rendű alperesnek **G.J.** 2002. január 2. napjától kezdődően volt tagja, részesedése 2006. január 15-től közvetlen befolyást biztosító mértékű volt. **G.J.** tagsági viszonya kezdetétől vezető tisztségviselőként önálló cégjegyzésre jogosult volt, tagsági és ügyvezetői jogviszonya 2006. augusztus 4-én bekövetkezett halálával szűnt meg. A III. rendű és a IV. rendű alperes az I. rendű alperes tagjai, a III. rendű alperes 2006. október 11. napjától cégvezetőként, a IV. rendű alperes 2006. október 9. napjától ügyvezetőként rendelkezett önálló cégjegyzési jogosultsággal.

A II. rendű alperes jogelődje a **R Kft.** volt, amely átalakulással 2010. június 24-én megszűnt.

A felperes mint megbízó és az I. rendű alperes mint bizományos 2004. július 28-án „Bizományi szerződést” írtak alá. Ennek 1. pontja szerint: „A Megbízó megbízza a Bizományost, hogy általa felhasznált termékeket, mint bizományos a telephelyén tartsa. A telephelyen tartott termékeket a Bizományos jogosult az igénynek megfelelően felhasználni. A felhasznált termékekről a Bizományos elszámolást ad a Megbízó számára. A Felek megállapodnak, hogy a Bizományos a felhasznált termékek mellett a fel nem használt, de az általa kért termékeket is 60 napon belül átveszi, és azt a telephelyére történő elhelyezést követően 60 napon belül ki is fizeti. Amennyiben a Bizományos 60 napon belül a felhasznált és fel nem használt termékeket nem fizetné ki, a Megbízó jogosult a 60 napon túlra finanszírozásra késedelmi kamatot kérni. Az áru a Megbízó tulajdonát képezi az áru lehívásáig maximum 60 napig, amíg azt a Bizományos át nem veszi. A Megbízó a Bizományos felé az árut szállítólevél alapján helyezi ki, de a bizományosi árura a Megbízónak a tulajdonjoga a fentiek alapján is még fennmarad, és azt a Bizományos, mint a Megbízó tulajdonát külön kezeli. A Bizományos részére a Megbízó az áru kihelyezésekor tájékoztató árakat ad forintban, de az áru tényleges árát a Felek USD-ban tartják nyilván a végelszámolásig. A végelszámoláskor a Megbízó a Bizományos felé számlát bocsájt ki.”

A 2. pontban a felek rögzítették a „szerződés folyamatát”, a lehívást, a szállítást, az árajánlat kérésének és elfogadásának menetét.

A teljesítésre, a felek közötti elszámolásra vonatkozóan a beszerzett szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a teljesítésre és az I. rendű alperesnek átadott áru elszámolására 2005-ben a szerződésnek megfelelően került sor, a felperestől átvett és általa feldolgozott áru ellenértékét az I. rendű alperes 465.789 forint kivételével - amelynek teljesítésére 2006-ban sor került - kiegyenlítette. A szerződő felek a 2005. december 31. fordulónappal leltárt készítettek, annak adatait egybehangzóan elfogadták. Az I. rendű alperes 2006-ban összesen 11 alkalommal adott megrendelést, a felperes az árut leszállította és az I. rendű alperes annak átvételét elismerte.

A felperes által becsatolt okirati bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság

megállapította továbbá, hogy a felperes által 2006-ban leszállított áruk tekintetében az I. rendű alperes milyen „eladási jelentéseket” küldött a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság részletesen rögzítette, hogy a III. és a IV. rendű alperes ügyvezetése, illetve ügyintézése alatt az I. rendű alperes milyen rendeltetést adott a felperesnek, s milyen teljesítések történtek. 2006. augusztus 7-én és 10-én került sor a 4/2006., 2006. augusztus 10. és szeptember 20. közötti időszakban az 5/2006., szeptember 26. és október 27. közötti időszakban a 6/2006., október 28. és december 08. közötti időszakban a 7/2006. számú megrendelés alapján felperes által átadott áru ellenértékének, illetve 2006. december 15. és december 28. közötti időszakban a 8/2006. számú megrendelés alapján felperes által átadott áru ellenértékének részbeni kiegyenlítésére.

A ...i Bíróság a 2007. február 16-án előterjesztett kérelem alapján 2007. június 21-i kezdő időponttal elrendelte az I. rendű alperes felszámolását, felszámolóként a II. rendű alperes jogelődjét jelölve ki.

A felperes a felszámolási eljárásban hitelezői igényt nem jelentett be.

A felperes 2007. augusztus 03-i dátummal az I. rendű alperes részére átadott áruról és az általa igényelt kamatokról bruttó 33.234.960 forint összegű számlát állított ki, annak teljesítési időpontjaként augusztus 27-ét jelölve meg. A felperes 2007. augusztus 27-én kelt, az I., illetve a III. rendű alpereshez címzett levelében rögzítette, hogy miután az I. rendű alperes a felperes tulajdonát képező árukkal, illetve annak értékével többszöri és folyamatos kérései ellenére nem számolt el, a szerződést azonnali hatállyal felmondja.

A felperes megbízottja útján 2007. október 3-án felszólította a II. rendű alperest a felperes tulajdonában álló áru kiadására. A felszámolóbiztos 2007. október 18-án azt közölte, hogy az ügyvezető által átadott tevékenységet záró mérleg, illetve „a tényleges üzemi szemle alapján” megállapítható, hogy az I. rendű alperesnél „minimális mennyiségű (max. 40 kg) cink anyag található”.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta a felperes kereseti kérelmét: a felperes 2007. december 27-én terjesztett elő keresetet az I. és a II. rendű alperessel szemben, amelyben azok egyetemleges kötelezését kérte az általa átadott áru kiadására, másodlagosan az áru ellenértékének megfizetésére, illetve harmadlagosan szerződésszegéssel okozott kár címén az áru ellenértékének megfelelő összeg megfizetésére; majd perbe vonta a III. és a IV. rendű alperest.

Módosított keresetében elsődlegesen azt kérte a bíróságtól, hogy kötelezze az I. rendű alperest a részére átadott áru - 2.112 kg 6*300*800 mm nagyságú ZN Anóda, 10.030 kg 8*300*800 mm nagyságú ZN Anóda és 11.549 kg ZN tömb - kiadására, másodlagosan a fenti cinkáruból befolyt és a társaság könyveiben feltüntetett vételár megfizetésére, harmadlagosan azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg egyetemlegesen az I., a III. és a IV. rendű alperes Gt. 30. § szerinti felelősséget és e felelősségből eredő helytállási kötelezettséget a felperes irányában, negyedsorban azt kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az I.-IV. rendű alperest „szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére, amennyiben az I. r. alperes könyveiben és nyilvántartásában a felperes által átadott áru, illetve a befolyt összeg nem volt elkülönítetten kezelve”.

Kereseti kérelmei jogalapjául az alábbi jogszabályi rendelkezéseket jelölte meg:

„- az I. r. alperes vonatkozásában: a Ptk. 507. §, 513. § (2) bek., 474. § és 479. §

- (2) bek., valamint a Gt. 30. § (1) bek. és vagylagosan a Ptk. 339. §-a,
- a II. r. alperes vonatkozásában: a Cstv. 31. §, 34. §, 46. § és 54. § vagylagosan a Ptk. 339. §-a, továbbá
- a III. r. és IV. r. alperes vonatkozásában: Cstv. 31. § (1) bek., valamint vagylagosan a Ptk. 339. §."

Az alperesekkel szembeni marasztalásra vonatkozó igényét 33.234.960 forintban és annak 2007. augusztus 27. napjától járó törvényes mértékű kamataiban jelölte meg, és kérte az alperesek perköltségben marasztalását is.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. és a II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy sem az I. rendű alperes vagyonában, sem a felszámoló saját vagyonában nem található a felperes által megjelölt áru, így annak kiadására irányuló kereseti kérelemnek nincs jogalapja. A II. rendű alperes a felszámolási nyitómérlegben semmilyen elkülönített pénzalapot nem vett át, a felszámolás körébe tartozó vagyonban semmilyen bizományosi értékesítésből befolyt összeg nem került elkülönítésre, és a felszámolás alatt nem került sor cinkáru értékesítésére.

A II. rendű alperes a felperes negyedleges kereseti kérelme tekintetében arra hivatkozott, hogy sem szerződésszegés miatt, sem a felszámolói tevékenységével összefüggésben kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

A III. és a IV. rendű alperes elsősorban arra hivatkozott, hogy a felek között nem bizományosi, hanem szállítási szerződés jött létre. Nem vitatták, hogy a felperes a megjelölt árut leszállította, „a termékeket az I. r. alperes, mint saját termékeit értékesítette, és a befolyt vételárból fizette ki a felperest”. Előadták, hogy álláspontjuk szerint a felperes az Áfa-törvénybe ütköző módon a számlákat a vételár kiegyenlítését követően állította ki, és nem az áru átadásakor, hanem a fizetéskor érvényes tőzsdei áron, ezért az elszámolásból „fiktív mennyiségi halmozódás került kimutatásra”. Előadták, hogy az ügyvezetésük alatt „különös gondossággal jártak el”, az I. rendű alperes képviselőjében általuk átvett áru forgalmi értékénél nagyobb összeget, összesen 38.600.000 forintot utaltak át a felperes részére. Hivatkoztak még arra is, hogy vezető tisztségviselőként és nem „magánszemélyként” vették át az árut, így azok ellenértékéért az I. rendű alperes felel.

Az elsőfokú bíróság a keresetet valamennyi alperes vonatkozásában alaptalannak találta.

A Ptk. 507. §, 510. §, 379. § (1) bekezdése, a Ptk. 368. § (1) és (2) bekezdésének egybevetésével megállapította, hogy a felek szerződése atipikus szerződés, amely mind a szállítási, mind a bizományosi szerződés, illetve a tulajdonjog-fenntartással történő adásvételi szerződés elemeit magában foglalja.

A felperes elsődleges kereseti kérelme tekintetében megállapította, hogy a felperes tulajdonát képező áru az I. rendű alperes ellen indult felszámolás kezdő időpontjában nem volt az I. rendű alperes birtokában, ezért az annak kiadása iránt előterjesztett kereseti kérelem teljesítése fogalmilag kizárt.

A felperes I. rendű alperessel szembeni pénz fizetésére irányuló keresete azért alaptalan, mert a felek szerződése alapján az I. rendű alperes nem volt köteles az általa feldolgozott áru ellenértékének külön kezelésére, illetve erre egyébként sem került sor, ezért a másodlagos kereseti kérelemnek történő helyt adás ugyancsak

fogalmilag kizárt.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (1) és (3) bekezdésére alapított harmadlagos kereseti kérelmét is alaptalannak találta. A Gt. 30. § (1) bekezdése szerint a társaság felelős azért a kárért, amelyet vezető tisztségviselője e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott. A Gt. 30. § (2) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal - és ha e törvény kivételt nem tesz -, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért. A Gt. 30. § (3) bekezdése szerint a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Külön törvény e követelmény felróható megszegése esetére, ha a gazdasági társaság fizetéseképtelenné vált, előírhatja a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét. E külön törvény a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.), amelynek a 33/A. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a hitelező, vagy a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak, a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társasági vagyon a keresetben meghatározott mértékben csökkent. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a III. és a IV. rendű alperes ellen a Gt. 30. § (3) bekezdése szerinti per indítására a felperes nem rendelkezik a Pp. 3. § (1) bekezdésében meghatározott perlési jogosultsággal, ugyanis a 33/A. § (1) bekezdése keresetőségi jogot - az egyéb feltételek fennállása esetén is - csak a hitelezőnek vagy a felszámolónak biztosít.

A Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint a felszámolás kezdő időpontja után hitelezőnek az minősül, akinek az adóssal szemben pénz, vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van, és azt a felszámoló nyilvántartásba vette. A felperes azonban nem jelentett be hitelezői igényt a felszámolási eljárásban, nyilvántartásba vételére nem került sor. Hitelezői minősége hiányában a Gt. 30. § (3) bekezdése, illetve a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a felperes a III. és a IV. rendű alperesekkel szembeni igény előterjesztésére nem rendelkezik keresetőségi joggal, ezért a keresetet érdemben nem vizsgálhatta.

A III. és a IV. rendű alperes felelősségének megállapítása hiányában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Gt. 30. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes

kártérítési felelősségének megállapítására nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel mint az I. rendű alperes felszámolójával szembeni egyetemleges kereseti kérelmet is megalapozatlannak ítélte, mivel nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a felperes által az I. rendű alperes részére tulajdonjogának fenntartásával átadott áru vagy annak elkülönített ellenértéke a felszámolás kezdő időpontjában rendelkezésre állt. Ezért alaptalan a felperesnek a felszámolóval szemben a Cstv. 54. §-ára alapított kártérítési igénye.

A felszámoló Cstv. szerinti kötelezettségeit nem sértette meg, jogellenes magatartást nem tanúsított, miután a felszámolás kezdő időpontjában az adós a felperestől átvett áruval, illetve annak ellenértékével nem rendelkezett, azokat a felszámoló részére nem adták át.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereseti kérelmeinek történő helyt adást és az alperesek perköltségben marasztalását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

Az eljárás során tett nyilatkozatait fenntartva, azokat - pontokba szedve - kiegészítve és összefoglalva előadta, hogy az ítélet tényállása iratellenes és téves, a levont következtetések helytelenek. A fellebbezéssel támadott ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe is ütközik.

Azt állította: hiányos a tényállás annyiban, hogy az I. rendű alperes felszámolására vonatkozóan ténybeli megállapításokat nem tartalmaz, csupán a II. rendű alperes jogelődjét említi meg. Kiemelte: „ az ítélet rögzíti a felhasznált és fel nem használt, de I. r. alperes által kért termék meghatározását, mert kulcskérdés, hogy I. r. alperes az elsőfokú eljárás során kimunkált beadványok alapján I. r. alperes önmaga, minden felperesi közlés nélkül a perbeli árukat "állítólag" értékesítette", de szerződésszerűen nem számolt el. Megjegyezte, hogy az alperesek nem igazolták, hogy az árukat kinek, mikor, mekkora összegért adták el, mikor vezették ki a könyvekből. Úgy vélte, nagyon fontos kérdés, hogy a tulajdonjog-fenntartás miatt és az „alperesi” lehívási értesítés hiányában az áru a felperes tulajdonában maradt, illetve az ítélet szerint vegyes szerződés alapján, a Ptk. 200. §-a szerint az „alpereseknek” az áruval vagy annak ellenértékével el kellett volna számolni, de ez nem történt meg.

Utalt arra, hogy az ügyel összefüggésben a büntetőeljárás folyamatban van.

Azt állította, hogy a kereseti kérelemben meghatározott „jogalapok, jogcímek többségéről” az elsőfokú bíróság nem határozott, „azaz több kereseti kérelemről nem is döntött jogellenesen”. A Ptk. 513. § (2), 474. §, 479. § (2) bekezdése, Cstv. 31. §, 34. §, 46. § alapján előterjesztett kereseti kérelmeket nem vizsgálta, „erről egyetlen szóval sem, - legfeljebb általánosságban - rendelkezett”. „A vegyes szerződés elmélete mellett a szerződés teljesítésének szakaszait nem vizsgálta átfogóan a bíróság, csupán részelemeket emelt ki.”

Megjegyezte: dr. **B.E.** igazságügyi szakértő a 2010. június 11. napján küldött levelében felperestől nem a teljes raktár, hanem a 2005-2006-os bizományosi raktárkészletet kérte; ez ellentmondásban áll a szakértő által készített szakvéleményben rögzítettekkel.

Fellebbezését kiegészítve kifejtette a bizományosi szerződéssel, az adófizetési

kötelezettség keletkezésével, egyes könyvelési és számviteli szabályokkal kapcsolatos jogi álláspontját.

Hivatkozott a BH2003. 293. számú eseti döntésére, mely szerint: érvényes tulajdonjog-fenntartás esetén az azzal érintett dolog nem tartozik az adós gazdálkodó szervezet felszámolás körébe vonható vagyonához.

Előadta: a felperes alperesi kezelésben lévő áruai már nincsenek meg, de azt a bírósági határozatból a felperesi kérés ellenére a mai napig sem lehet tudni, hogy a felperesi áruk ellenértéke alpereseknél megvan-e és melyik alperesnél.

Azt állította, a felperes negyedleges „kérését” az összes alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem bírálta el.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségük megfizetésére kötelezését kérték.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Az adott jogvitában az ingó kiadására irányuló kereseti kérelem szempontjából annak volt jelentősége, hogy a felperes nem bizonyította, a kiadni kért ingók valamelyik alperes birtokában vannak.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett pénzbeli marasztalást illetően pedig annak volt perdöntő jelentősége, hogy a felperes az I. rendű alperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban, a hitelezői igénybejelentésre nyitva álló egy éves jogvesztő határidő [Cstv. 37. § (3) bekezdés] alatt nem jelentett be hitelezői igényt. Márpedig az I. rendű alperessel szemben a Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontja után az adós ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. Ha a felperes tulajdonát képező ingóságok az alperes birtokában lettek volna a felszámolás kezdő időpontjában, azok nem tartoztak volna a felszámolási vagyonhoz; mivel azonban a szóban forgó ingók nem kerültek a felszámoló birtokába, az ingók kiadhatóságának kizártsága miatt pénzkövetelésbe átforduló igényére a Cstv. 37. § (3) és 38. § (3) bekezdésének rendelkezései vonatkoznak.

A II. rendű alperes felszámoló felelőssége a Cstv. 54. §-a alapján az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglevő -, illetve a felszámolás alatt szerzett - vagyonával [Cstv. 4. § (2) bekezdés] összefüggésben áll fenn. Ebből következik, hogy a felszámoló nem tehető felelőssé olyan ingóság vagy értéke kiadásának elmaradásáért, amely a felszámolás kezdő időpontjában nem volt meg.

A III. és a IV. rendű alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen foglalt állást abban, hogy azok felelőssége megállapítása iránt a Cstv.

33/A. § (1) bekezdése alapján csak hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló indíthat keresetet. Mivel a felperes nem vált a felszámolási eljárásban hitelezővé [Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont], nem rendelkezik a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kereset megindítására perbeli legitimációval.

A felperes kiegészített fellebbezésével összefüggésben az ítélet tábla az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes felszámolásának jelentőséggel bíró tényeit helyesen állapította meg. Annak a felperesi állításnak, hogy az I. rendű alperes a neki átadott ingókkal nem számolt el, nem történt „végelszámolás”, azért nem volt jelentősége, mert ezek a tények pénzkövetelést alapoztak volna meg, ennek érvényesítését azonban a hitelezői igény bejelentésének elmulasztása kizárta az I. rendű alperessel szemben. A tulajdonjog fenntartásának ugyancsak akkor lett volna jelentősége, ha az ingók valamelyik alperes birtokában lettek volna, ezt azonban a felperes nem bizonyította.

A felperes által felhozott Ptk. 513. § (2), 474. §, 479. § (2) bekezdéseinek a fentiek szerint - mivel e jogalap pénzkövetelést alapozhatott volna meg az I. rendű alperessel szemben - nem volt jelentőségük, a Cstv. 31., 34., 46. §-ai pedig nem tartalmaznak a kereseti kérelem megalapozására alkalmas rendelkezést.

Az I. rendű alperessel szemben a jogvesztő határidőn belül a felszámolási eljárásban nem érvényesített követelés miatt sem a szerződés minősítésével, sem a szakvéleménnyel, illetve a számviteli és az adójogi szabályokkal összefüggésben felhozottaknak nem volt jelentőségük.

A fentiek alapján a Fővárosi ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, az ítélet tábla a felperest kötelezte a feljegyzett eljárási illeték és az alperesek másodfokú eljárási költségeinek megfizetésére. Az alperesek másodfokú ügyvédi képviselésével összefüggésben megállapított munkadíjból álló perköltsége az általános forgalmi adót magában foglalja [Pp. 78. § (1) bekezdés, Itv. 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (5) bekezdés].

Budapest, 2011. szeptember 9.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária
bíró

A kiadmány hiteléül:
(Varga Beatrix)